

Unelma.

Kerta seisoin, niin näin unta,
 Meren reunal wieraas maas;
 Etääl siinti koti=ranta,
 Sinne mielin tulla taas.

Mutta uni, joka ensin —
 Wei mun maastain, immetäin,
 Hänen siivillänsä lensin
 Jälleen koti=maahan päin.

Siirsin mielel intowalla
 Pojes Suomeen ihanaan,
 Siirsin winhast pilwein alla.
 Siks kuin löysin kunnasmaan.

Tuima tuuli pilwet poisti
 Kannis päivä paisto taas;
 Vuori loisti, wiita loisti,
 Koski pauhas koti=maas.

Impein eteheeni wäikkö:
 Silmä iski salamoï,

Kiharien yössä läikky
 Otsa niinkuin aamun koi.

Thastelin otsan aamuu,
 Mesi=huulii suutelin.
 Suutelinko tairwon haamuu?
 Sekumasta heräsin.

Kaunisnummella.

Tapausten tahdon kertoo, waik'ei juuri
 Ihmeellisen, mutta lempeän ja hellän.

Äiti, lapsi helmas, illan paistees nukkui
 Kaunisnummen kankahalle. Korkeet hongat
 Humisuwat ympärillä, päivän loimo
 Vänteen kallistui ja pilwet purjehtelit
 Lumi-walkoifina sinertäwäl taiwaal. —
 Nurinkoa, joka kuumoittaa jo waisust
 Puitten välis, lapsi ihastelee;
 Tuulee että hän sen käsittäis, ja jättää
 Unekjuwan äitins, lähtee kulta-pyörää
 Hongan o'sjalt ottamaan ja katoa metsään. —
 Äiti heräyy ja pelol lastans kaipaa,
 Rientää häntä etsimään ja etsii tuskal
 Illan himeydes ympär Kaunisnummee.
 Huutaa ei hän tainnut, sillä ääni
 Säikäyksest lankes. Waitina hän juoksi
 Kanerwaista maata myöden: poski poltti,
 Weri suonis riehui, tuskän hiki-helmet
 Juoksit o'sjalt alas. Se oil' sielun myrsky,

Joka äänetöinnä ärjywi ja polttaa. —
 Wimmasta hän pyörtyy, mutta äitin=lempi
 Joskee tulta taas ja mieli kirkastuwi
 Ja hän nousee, etsii kiiwaammin kuin ennen. —
 Mutta koska illan hymyilewä lamppu
 Sammui töyrään taakse, seiso lapsi yössä
 Kummastuneena ja sydämessä pelko,
 Vähti jälleen astelemaan äitii kohden,
 Astelikin ahkerast, mut joutui aina
 Samaan paikkaan, josta wasta lähti.
 Jo jo pimeni ja epäilyksen tuska
 Papsen käsitti ja itkemään hän päätyi;
 Itkun saattoi äitin korwiin lempee laiku.
 Äiti riensi wilkkaasti kuin öinen haamu
 Ääntä kohden, löysi lapsens kanerwistost,
 Kääri hänen helmohins ja ilons
 Muuttui niinkuin waisuks unen=näöks. —
 Mutta aukeniwat lopult kynel=lähteet,
 Että kiiriit helmet kirkkaat sammuttamaan
 Posken polttoo. Kelmeyks nyt kaunis wäikkyi
 Kaswoillansa niinkuin itä=pohjan reunal,
 Jossa walkeni jo päivä, sillä pian
 Pohjolasja katoa kesä=yösen hämär'.
 Kelmieempi kuin ennen äiti oli,
 Kelmieempi kuin ennen lapsi äitins helmas; —
 Mutta helleemmin kuin ennen tytkyi sydän
 Sydänt vastaan somas hiljaisuudes.
 Myrskyy seuraa tyyneys, mut tyyneyses

Käwi onni=autuu'n hymisewä tuuli,
 Sieno niinkuin louna=tuuli,
 Joka, tultuansa yli wilja=pellon,
 — Dähenewi meitä wiherjäifel niitul.